

Trobenta

iz
simnazije
št. 1.

Mine Betak:
(Posvićeni žofki —.)

No prvič sva se srčala...

No prvič sva se srčala,
No prvič zd sem tvoj obraz,
Z očmi si me očalala,
Da vroč sem te vzljubil jaz.

Kadar pada sneg...

Kadar pada sneg
in kamete breg,
vselej se bojim,
da zaplode pot,
sno sladko pot,

ki me vodi k njej,
ker ne bom odslej
ili mogel spet,
kamot vleče me
čalostno snee...

Veselo poj...

"Veselo poj,
o ljubček moj,
ko pel si prejšnje čase.
Veseli se,
pozabi vse
kar zdaj ti žalosti!"

"Kako bi pel,
bi bil vesel,
ko včeraj pa sem zvedel,
da dala si,
o ljuba ti,
že drugemu srcu!..."

Poljančev:

Iz naše vasi...

Se bom vam popisoval njegovega življenja, ne pravil, kaj so mu preokovali bele Rojenice ob ribeli, niti, kako je z drugimi vaštkami pobralini tugal po vlačanik holskih klopek paševincastih klačih, bil s svojimi tovaršii na paši svinjko in kozo, sudine, kako smo ga spremili k radnjemu počitku Gja gori k sv. Ivanu nad našo vasico, tjer pelje, Viktor

so trudilo, stare vaske žrnice, najbližja pot v nebesa. Povedati vam hočem le en, dobrodek iz njegovega življenja, ki je bil sam na sebi kraj priproda in vstajenja, ki pa je kljub temu postal usodepoln za njegovo mlado življenje.

Pomlad je bila takrat v deželi, pomlad s svojim cvetjem in zelenjem.

Prosveti, kamor si stopil, si videl kliti iz probujajoči se, mamice zemlje prve cvete, nožne, bele vončke, zlato trobentice, moške, pomirne vijolice, ostabni širokolisti jeloh. Po mejah se je oddeval črni trn v snežno-belo svatovsko obleko, cvela je leska, odganjala debelo popljo ter se polagoma sprinjala v svetlozeleni plašč mlade Vitne. In kakor bi jim bile stare grčave tukve poro v porodu roščeljive za njih zeleno prinjalo, žačelo so brskati tudi one in kmalu se je bahal tudi stari gord v mladem, presvetem zelenju.

Pa, povsodi je cvetelo, dehtelo in zelenelo v tistih lepih dneh in močnega pesem pomladi je privedla tudi na odnih Strjancere Anice tam kraj vasi raspane ključke in zacveli so v

kravordiči boji, zadehteli v svojem spojnem
vonju in poleg njih se je zdramila tudi prepro-
sta pelargonija, ki je predumrla in presanjala
celo dolgo, mrazlo zimo.

Ah, vi nedolžni, zamordiči klinčki, za-
kaj ste raveli seste pomladi, zakaj vas ni za-
moril neusmiljeni zimski mraz, zakaj vas ni
takrat, ko ste začeli odganjati proe poplke, po-
smodila, radusihva pomladomska slava!...

Ah, vi klinčki, vi zamordiči klinčki.

Tako oholo ste se spenjali, doli skori stno,
vi nežni cvetki, tako preserno, da se je marsika-
tero fantovsko oko krepeniče vrvicalo za vami.
Marsikatero fantovsko srce si je skrivaj ljub-
ljalo: drvi pojdem tjadoli za vas k beli Skrijan-
čevi kočici, pa potrkam na Amično okno ter jo
poprosim tistih vaših, oholih cvetov. Oja, mar-
sikateri fant si je tako obetal, a sil je ni do-
bil jih ni nobeden. Cveteli in zadehteli so in se
šopirili na malem okencu Skrijančeve Amice
dalje in dalje, spenjali svoj drobne, dolge
mladike vedno višje.

Nekoga večera pa, fantovske pesmi pod

vas ko lipo je bila utihnila že davno, je nekdo
rahlo potekal na Anično skence.

Anica... "zaklical je pridajen fantovski
glas pod ravnimi klinčki.

"Kdo je?" vprašal je iz solice bojiči glas Stijan-
čeve Anice.

"Jan, Gosavičev Zve - - -"

Par trenutkov pozneje se je skence rahlo od-
pelo in med zelenjem pelargonije se je pri karaba
kodrasta glavica Anice.

"Ah, ti si Zve!" vskliknila je deklica pol
presenečeno, pol prestrašeno. "O le kdo vidi!"

"Spaj me, ne bojim se nikogar!" odvrnil je J-
van kot prijel deklico za roko, s katero je bila
previdno razgrnila mladiki diči pelargonije.

Glej bili smo pod lipo na vasi in fantje so
govorili o svojih nacelnih. Poslušal sem jih ul-
kaj časa, potem pa dejal: "Kaj bi modrovali o
cvetju ter ugibali, kako viditi do njega. Pojdite,
potrkajte pri Anici, prosite jo, morida vam jih
da, rdečih klinčkov, če ne, jih pa sami potrkajte."

"Kaj tako poročilo si Zvean, da si jim celo
prigovarjal, naj me oropajo njegovih ljubljencev...?"

vprašala je deklica žalostno poročno, rajela s
svoje pohno roko rdečih cvetov, ter jih ljubimivo
pilitnila na prsi, kakor v strahu, da jih ji
kdo ne iztraja.

Začuden jo je pogledal Pravočev žbe, potem pa ka-
kor bi bil preslišal njeno vprašanje, nadaljeval:

"Pojdi in potrkaj ti, odgovarjali so mi drug
za drugim fantje, potrkaj jih ti. . . Mami mi-
slite, da si ne upam, odločil sem jim ter-šel.
In sedaj, Anica, sem tu, daj mi svojih rdečih
cvetov!"

"Ne dam ti jih!" odornilo je dekle. "Potrkaj
mi jih! Vremi mi jih!"

Dolgo, da se ruka okoli roka Franova je
od temutka do temutka krepkeje stiskala. Anici-
no desnico. . .

"Ah, Anica, jaz te ljubim, tako neizmerno. . ."
intrigalo se ji v presledkih in sčrčavo Franovim
ustnicam. . .

Dolgo v tiho pomladno noč sta si šepetala soo-
je skrivnosti, skrivnosti ljubezni, ki jih čuli in
umeje le oni, ki jih je kdaj zbudila v njezovem
sreču življenja pomlad. . .

Drugega jutra pa, ko so stopali vaški fantje mimo
Skrijančeve kočice, doli kraj vasi, je vsakdo lahko
opazil, da je minulo noč neznanu roka gospoda-
rila med Amičnimi klinčki . . .

(Tonac prihodnjic?)

Kostančev:

Tizatisni mi oči . . .

Ne v prsih mi srce utihne,
Ti, dekle, zatisni oči,
Da radnja bo tvoja ljubezov,
Ki vrnit mi miš podeli.

Da v hladni gomili bo truplo
Poživelo moje slatko,
Saj roka mi tvoja, oj dekle,
Zatisne ugaslo oko.

Saj solca mi, deklica, tvoja,
Mrtvaški poroci obrax,

Počica naj tvoja me mehka
Po rosnih poboža lasah,

Da truplo bo v hladni gomili,

Češ božala nekda j si, dekle,

Saj veš, da, ah, tam kaj je mrak. V davnih, v davnih me dneh.

Nikar pa nikar ne poljubi
Me ljubca, vec na obrax,

Češ sicer bi v hladni gomili

Mo mogel poživati fax . . .

Prošnja pevke.

Le, danes, še danes
Mi cvete obrca,
A jutri, ah, jutri
Uvenem že jax.

Le danes, še danes
Blise mi oči,
A jutri, ah, jutri
Mi vseto mini.

Zato te kmuške
Uživam naj še,
Taj jutri osorej
Zom mrtvo, de kle.

Čmohorski:

Spomini.

Krog cerkve in po polju so se dvigali mleži in znamenja. Vse se je pripravljalo na procesijo prsotega Rešnjega Telesa. Ljudje so sekali zelene bukove veje, postavljali jih ob hišah in ob potih. In bilo je, kakor da se je preselil gorod k cerkvi in v vas.

„No, oči, ali se kaj morete?“ je vprašal dedek, so-
sed Timen, ki je šel v gozd povedi in jo mlade breze.

Dedek je počasi stopal ob palici okrovo znamenja,
prityjeval klopice, kaj popravljal in urejeval. Aar
je že bil in ni mogel, sam veliko storiti, zato mu
je pomagal sin.

„Koma; koma; se kaj spravim skupaj. O, sta-
rost! A to mora biti. Mislim, da ne bom več dolgo
postavljal znamenja. — Tintaj, vse mi boste počeli!“

Čisto se potkucavali po klopicah, plezali
po mlajih in nagajali dedku.

„Ali vam nagajajo?“ je dejal Timen.

„He, najimajo veselje, ti šimbrani otroci!“
je rekel dedek. „In kratek čas mi delajo; saj mo bi-
li mi ravno saki.“ In smehljal se nam je tako pri-
jazno in dobrovoljno, da se je videlo, kako nas je
imel rad.

Malj so se lahko zibelali v popoldanskem vetru,
pisani trakovi po vejah so se premetavali sem in
tja in zdaj pa zdaj je odnesel veter karkerega po po-
lju med čumeci in valujoči rito. Kroq in kroq so
bili mlaji prepreženi in oviti z venci in po njih so
natahila dekleta lepik sopkov.

Pripeljali so zelenih vej in dedek jih je rasajal o-
krog znamenja, da je bilo podobno vsi malem gospo-
diču. Na vsako stran je rasadil po dve trepetajoči in
bojči brezi.

Šin rasvetilo se je drugo jutro slabo sonce iz za go-
ra in obijalo je mlaji pred cerkvijo in okrog znamenj
po polju. Zelene bukove veje so se ramajale ob hišah
in ob potih in na oknih so se valjščale bučke. Žonovi
so ravonili v jutranji hlad, ronečki so racingjali,
pevec so zapeli in pisana procesija se je račila po-
mikati med valovitim poljem.

Oblaki kadila so se dvigali pred Najsvetej-
šim in ksočer blagoslov se je razlival po polju, po
praonikih.

Prčasi je šla procesija proti dedkovemu zna-
menju. Žonci oviti mlaji so se tresli v pričakovanju,
pisani trakovi med vejami so plapolali po zraku...

Vredi znamenja je bila, obdana krog in krog
z roncei, velika in stara podoba Svca Jekusovega.
Nad njo je plaval, na drobni vrvič privrzan, vn-
čik cvetlic.

De klice v belih oblačilih in z razpuščeni mi-
lasmi vitimi v živo barvanimi trakovi, so

prisle pred nebom svetjim v kosovnicah. Spremljala jih
je nedolžnost s svojim čistim, brezskrbnim veseljem.

Tu vsulo se je cvetje pred znamenjem obilnejše kot
drugod, da so bila tla pokrita z njim. Tu zazvingali so
kopel rvončki, zapeli pevci in radisalo je kadilo od
znamenja.

Mašnik je visoko dvignil nonstranco in z ovise-
nim glasom zapel blagoslov. Tu rarki blagoslova
solili od blestivega Najsvetejega in hitali na polje,
med njivami, po travnikih.

Tam rada je znamenjem pa je klečal dedek
in se topil v molitvi. Solxa se mu je blestela v staram
očesu in velik rožni venec je držal v rokah. Tume-
le so jagode na njem, dedek pa je ves zamanj
gledal beloblecne deklice, ki so tako lepo potro-
sile cvetja pred njegovim znamenjem . . .

Abogotov: Pekar-reverž.

1.) Naj tuli veter jak močno,
saj vedro celo z nebo,
Od kod vendar va tih puhaja?
Zolovo in snega kraja
kjer Pekar, pevec god staja.

a.) In res se ponočam jih je
vsah jahali pekarja kci.
Nekteri se na njem sedijo
spet drugi blenni se borijo,
ki so v obližju na prispeli.

- 3.) Sed sem najbolj silni so -
 ki se po „kvintah“ solajo.
 Vsaj vsak za dlako hčr prijiti...
 Oj ki kvintanarji presreki!
 Oj bogi, oboogi ki pepravci!
- 4.) Zato pa domes tak smrčič,
 ker broje pevcev si dreviš!
 O čudnores, kedorade sili
 vsak prava, o deklici mili
 ki mu najljubša je pravost...
- 5.) In si račte hudejies se
 kot stroj sodnik preklinjas vse,
 ker hočeš da bi dobri beli
 in ne preveč deklet ljubili.
 Zato le pihaj in se sproxi!!

Čudne sanje.

- 1.) Nekod soli vbrami glasovi?
 Nekod je to petje lepo?
 Gotovo rdaš samu bogovi
 v tej hišici mali pojo.
- 2.) In stojim o hišo veselo,
 ki polna je z lahkih drevi
 in angelicem neznih kvetelo
 prav bledim, sred lepih cvetic.
- 3.) A ma med njih je najlepša
 ta tamkaj na stolcu sedi
 ker krolko glavico povra
 in peti vs drugo uči.
- 4.) O devici pridužim se mili
 ni tamkaj pri njej obedni...
 Oj hitro socrasi mi nili!
 A jaz pa le sanjam, kedim -

5.) A ona pogleda me milo
in milo pogledam jaz njo
in moje srce zaljubilo
se v njo je divji, strastno.

6.) Ko luč mi je dneve sočilko
razvelila v sobo mojo,
sam vidim podobico Celke
in zraven nje angeljci so.

Iz potne torbe.

Ko sem se radnjič peljal iz Ljubljane kamor sem
bil ropet enkrat šel oblika sobj, ideal, sta sedela po
leg mene dva priprostca moža. Enemu se kar deha. drugi
ga v istem trenutku razkruli: "Zapri! preprih je!" Prvi
hitro pogleda na okno, ki pa je bilo zaprto. Tole, ko
vidi, kako se mu sosed mura, sporna, kaj mu je bi-
lo treba zapreti.

Alexander:

Narodna.

1.) Punco sem razbil,
sem drugo dobil,
sem se v drugo zaljubil
Ter prvo zapil.

2.) A druga je srček
Kj tak, tak sladak!
Krogel ma smček
V glavi rdič trak.

3.) Pa čak pa pomini,
Količ ka kor kri,
Da se name ne zmeni
In le ra drugga gori.

4.) Pa naj le gori, pa naj le gori,
Tudi tebe ne maram nič več,
Nemjka se meni takšnih smeti -
Ljuberen je rajina preč.

Jutro.

Oj lepo jutro ti čarobno,
Kako si vncano lepo,
Kako smehljáš se mi kudošno
Kako me vješ lepo, ljubo.

Kako si lepo v hladnem solucu,
Kak' z žarkih se iskriš ognjimi,
Kot kralj se ostavljaš ti na
kolovcu,
Ljudi buditeelj obremenjenih.

Večarati si mene hočeš,
No srce polno je skrbí.
No ljub oihar v njem buči?

Zakaj smehljáš se kaj ne
jočeš?
Kaj žalopisje vidim jaz
Kot smehlja joči svoj obrax.

Nekdo:

Profesijoniran tipus impe-
rialističnega vragabunda.

Osebe: Zodnik; Pisar; Zodnijski sluga; Vragabund.

(Vpui se v sodnijski sobi.)

Sluga: (prižene zatorčnica.)

Vag.: Privedli ste me ropet sem, kjer mi je bila že
solikokrat čast, občivati z. g. sodni kom. (Slugi)
Hvala za spremstvo! (Sodniku) Serous amide. Ka-
ko se imate? Je dolgo se nisva videla! Ste li zdravi?

Sod.: Molčite in odgovarjajte na moja vprašanja!

Vag.: Z Bogom!

Sod.: Kam hočete! Stojte!

Vag.: Vročevali se pa ne boste z menoj! Molčati in odgovar-
jati vendar ob enem ne morem! Vi - vi - vi - vi!

Sod.: Kaj, Vi?

Vag.: No sika! Vas vendar ne bom! To se nebi spodobilo.

Sod.: Opominjam vas, da se vedete spodobneje. Po-
mislite, da stojite pred sodnikom!

Vag.: Žal, da moram! Ali ni tu v bližini nikačja stola?

Sod.: Zadnjikrat vam svetujem, vedite se spodobneje!
Kaj imo?

Vag.: Porneje!

Sod.: Vprašam kako se pišete?

Vag.: Pozneje!

Sod.: Če ne poveste, dam vas takoj ucepiti, ne pa
porneje! Razumete?

Vag.: Taj sem že dvakrat povedal, da sem bil sem
in bom Florjan Porneji! In kako se pišete Vi?

Sod.: Vas nič ne briga! Star?

Vag.: Mlad!

Sod.: Vprašam Vas, koliko let ste stari?

Vag.: Inilium, xanibalium, gummi arabicum. Do-
minus Vagabundus! To se pravi po naše: Vračelku
mi bilo nič, potem dolgo časa nič, potem zopet
dolgo, dolgo časa nič, no in in se nič, sem postal
porneji fax!

Sod.: Privedajte svoj umazatani jezik! Koliko ste stari?

Vag.: Zaone večraj je bil moj rojstni dan, zdaj pa vračunite!

Sod.: Torej mi ročete povedati!

Vag.: Mislim, g. sodnik, da sva sta tako stara! Če
se ne motim, sem bil večraj star 38 let.

Sod.: In se niste pametni! Daleč ste prišli!

Vag.: Taj bi se rad peljal, pa so me ti hudiči beriči pes odvedli!

Alga: Papyrus Apostolorum!

Sod.: Kol čite! Rojen?

Vag.: Seveda! Kakor vsako živo bitje!

Sod.: Kje ste rojeni?

Vag.: Gorenji in Dolenji Trebusi!

Sod.: V dveh krajih vendar ne!

Vag.: Izberite si, kateri kraj vam bolj ugaja!
(Konec plikodnjic.)

~ 16. ~

